

Sekošana

Prezidents Džeims E. Fausts
Augstākā Prezidija otrais padomnieks

Viena no lielākajām dzīves un mūžības svētībām ir tikt uzskatītam par vienu no izvēlētajiem Tā Kunga Jēzus Kristus sekotājiem.

Glābējam sekoja lielas ļaužu masas, kad Viņš mācīja Galilejas jūras krastā. Lai vairāk ļaužu varētu Viņu dzirdēt, Viņš iekāpa Pētera zvejas laivā un lūdza aizvest Viņu mazliet tālāk no krasta. Pēc tam, kad Viņš bija beidzis runāt, Viņš lika Pēterim, kurš visu nakti bija makšķerējis bez panākumiem, izbraukt ezerā un izmest savus tīklus dziļi ūdenī. Pēteris paklausīja un viņš noķēra tik daudz zivju, ka tīkli saplīsa. Pēteris sauca saviem partneriem, Jēkabam un Jānim, lai tie nāktu un palīdzētu. Visi bija pārsteigti par noķerto zivju daudzumu. Jēzus teica Pēterim: „Nebīsties, jo no šī laika tev būs cilvēkus zvejot.” Pēc tam Lūkas mums stāsta: „Un savas laivas uz krasta vilkuši, tie atstāja visu un gāja Viņam līdzi.”¹ Tie kļuva par Tā Kunga sekotājiem.

Angļu valodā gan vārds „sekotājs,” gan vārds „disciplīna” nāk no vienas latīņu valodas vārda *discipulus* saknes un nozīmē „skolnieks”. Tas uzsver vingrināšanos vai uzdevumu. Jēzus sekotāju rakstura sastāvdaļa un galvenā iezīme ir pašdisciplīna un paškontrolē, kā to pierāda Pēteris, Jēkabs un Jānis, kuri „atstāja visu un gāja Viņam līdzi.”

Kas ir sekošana? Vispirms tā ir paklausība Glābējam. Sekošana sevī ietver daudzas lietas. Tā ir šķīstība. Tā ir desmitā tiesa. Tas ir ģimenes mājvakars. Tā ir visu baušļu turēšana. Tā ir visa atmešana, kas nav labs mums. Visam šajā dzīvē ir cena. Ņemot vērā Glābēja lielisko apsolījumu par mieru šajā pasaulē un mūžīgo dzīvi nākamajā pasaulē, sekošana ir tā cena, kuru ir vērts maksāt. Tā ir cena, kuru mēs nevaram atļauties nemaksāt. Salīdzinājumam, prasības sekošanai ir daudz, daudz mazākas nekā apsolītās svētības.

Kristus sekotāji uztvēra ne tikai aicinājumu pamest tiekšanos pēc pasaulīgām lietām, bet arī sava krusta ņemšanu uz sevis ik dienu. Ņemt savu krustu nozīmē sekot Viņa baušļiem un veidot Viņa Baznīcu uz zemes. Tas nozīmē arī sevis pilnveidošanu.² Kā Jēzus no Nācaretes māca mūs: „Ja kāds grib Man sekot, tad tāds, lai aizliedz sevi, ik dienas ņem uz sevi savu krustu un staigā Man pakaļ.”³ „Un kas nenes savu krustu un neseko Man, tas nevar būt Mans mācekļis.”⁴

Iemīļotas bērnu dziesmiņas vārdi rezonē ar visiem tiem, kuri seko Skolotājam:

*„Es cenšos būt kā Jēzus,
Es sekoju Viņa gaitām.
Es cenšos mīlēt tāpat kā Viņš, it visā ko es daru un saku.”⁵*

Tagad aplūkosim dažas lietas, ko Jēzus darīja, kam mēs varam līdzināties.

1. Jēzus „gāja, darot labu.”⁶ Mēs visi varam izdarīt ko labu katru dienu — ģimenes locekļiem, draugiem, vai pat svešiniekiem — ja vien mēs meklēsim šādas izdevības.

2. Jēzus bija Dieva avju gans, kurš pieskatīja Viņa avis un rūpējās par tām, kas pazudušas.⁷ Mēs varam meklēt vientuļos vai tos, kuri ir neaktīvi un būt viņu draugi.
3. Jēzus bija līdzjūtīgs pret daudziem, ieskaitot nabaga spītālīgos.⁸ Mēs arī varam būt līdzjūtīgi. Mormona Grāmatā mums ir atgādināts, ka mums „jāsēro ar tiem, kas sēro.”⁹
4. Jēzus nesa liecību par Savu dievišķo misiju un par Sava Tēva lielo darbu. Tas, ko mēs varam darīt, ir visos laikos būt par Dieva lieciniekiem.¹⁰
5. Jēzus aicināja: „Laidiet bērniņus pie manis.”¹¹ Mūsu bērniem ir nepieciešama mūsu uzmanība un mīlestība tik daudz, cik mēs spējam dot.

Patiesiem Glābēja sekotājiem jābūt gataviem nolikt savu dzīvību, un daži ir privileģēti to darīt. Mācība un Derības dod mums padomu:

„Lai neviens cilvēks nebīstas nolikt savu dzīvību Manis dēļ, jo kurš noliek savu dzīvību Manis dēļ, to atkal atradīs. Un kurš nevēlas nolikt savu dzīvību Manis dēļ, nav Mans mācekļis.”¹²

Apustuļu darbos mēs lasām par mācekli Stefanu, kurš bija „pilns ticības un spēka, darīja brīnumus un lielas zīmes tautā.”¹³ Stefans ieradās naidīgi noskaņotajā Jeruzalemē, kur viņu nepatiesi apsūdzēja par zaimošanu, lai gan viņš to priekšā tika pārveidots. Stefans liecināja par Glābēja dievišķumu un, kad viņš sauca uz tiem, lai tie nožēlo grēkus, daži no tiem vērsās pret viņu. „Bet viņš, Svētā Gara pilns, skatījās uz debesīm un redzēja Dieva godību un Jēzu stāvam pie Dieva labās rokas.”¹⁴ Pat tad, kad viņš tika ar akmeņiem nomētāts līdz nāvei, pēdējie vārdi no Stefana lūpām bija: „Kungs, nepielīdzini tiem šo grēku.”¹⁵

Baznīcas pastāvēšanas sākuma dienās Meksikā, divi ticības pilni vadītāji, kuri bija Kristus sekotāji, kļuva par mocekļiem savas ticības dēļ. Divi, kuru dzīves tika paņemtas, bija Rafaēls Monrojs un Vicente Morales.

Meksikas revolūcijas laikā Rafaēls Monrojs bija mazās San Markos draudzes Meksikā prezidents un Vicente Morales bija viņa pirmais padomnieks. 1915. gada 17. jūlijā viņus arestēja Emiliano Zapatas sekotāji. Viņiem teica, ka viņus apžēlos, ja viņi atdos savus ieročus un atteiksies no savas dīvainās reliģijas. Brālis Monrojs saviem gūstītājiem teica, ka viņam nav nekādu ieroču un no savas kabatas vienkārši izvilka savu Bībeli un Mormona Grāmatu. Viņš teica: „Kungi, šie ir vienīgie ieroči, kurus es vienmēr glabāju; tie ir patiesības ieroči pret kļūdām.”

Kad ieroči netika atrasti, brāļi tika nežēlīgi spīdzināti, lai piespiestu viņus atzīties, kur ieroči tiek glabāti. Bet ieroču nebija. Tad viņi apsardzes pavadībā tika nogādāti uz mazā ciematiņa nomalī, kur to sagūstītāji nostādīja tos pie liela oša koka šaušanas komandas priekšā. Virsnieks savā apsūdzībā piedāvāja viņiem brīvību, ja viņi atmetīs savu reliģiju un pievienosies zapatistiem, bet brālis Monrojs atbildēja: „Mana reliģija man ir dārgāka par manu dzīvību un es to nevaru atmest.”

Viņiem teica, ka viņus nošaus, un jautāja, vai viņiem ir kāds lūgums. Brālis Rafaēls lūdza atļauju teikt lūgšanu, pirms viņš tika iznīcināts. Tad, savu iznīcinātāju klātbūtnē, viņš nometās ceļos un skaļā balsī, lai visi varētu dzirdēt, lūdza, lai Dievs sargā un svētī viņa

tuviniekus, un rūpējas par mazo cīņas pilno draudzi, kura paliks bez vadītāja. Kad viņš beidza savu lūgšanu, viņš izmantoja Glābēja vārdus, kad Viņu piesita krustā: „Tēvs, piedod viņiem, jo viņi nezina, ko viņi dara.”¹⁶ Šāvēju brigāde nošāva brāli Monroju un brāli Morales.¹⁷

Pirms dažiem gadiem es ierados Meksikā, lai atjaunotu staba vadību. Tā kā es vadīju intervijas, es biju privilēģēts būt pazīstamam ar vienu no Rafaēla Monroja pēcnācējiem. Es biju dziļi aizkustināts par šī vīra liecības dziļumu un viņa uzticību evaņģēlijam. Ka es viņam jautāju, kas notika ar pārējiem brāļa Monroja pēcnācējiem, viņš teica, ka daudzi no tiem ir bijuši misijā un ticības pilni turpina būt Baznīcā.

Baznīcas sākuma dienās citi sekotāji, ieskaitot Džozefu Smitu un Hairamu Smitu, arī atdeva savu dzīvību par Jēzus Kristus evaņģēliju. Pirmā Baznīcas bīskapa Edvarda Pārtridža ticība ir atzīmēta Mācībā un Derībās.¹⁸ 1833. gada 20. jūlijā Edvards kopā ar savu vārgo sievu sēdēja pie savas mājas, kura bija nesen dzemdējusi. Tad uz ielas parādījās trīs gangsteri un bremzējot ierāva viņu savā haosā un pēc tam uz parku, kur viņi jau bija aizveduši Čārlzu Alenu. Pūlis no 300 trakojošiem cilvēkiem ar savu runasvīru palīdzību pieprasīja, lai Edvards un Čārlzs atsakās no savas ticības Mormona Grāmatai, vai arī pamet valsti. Edvards Pārtridžs atbildēja: „Ja man ir jācieš savas reliģijas dēļ, tad tas nav vairāk, kā citi to jau ir darījuši pirms manis. Es neesmu darījis neko tādu, kas varētu kādu aizskart. Ja jūs mani apvainojat, jūs ievainojat nevainīgu vīru.” Tad pūlis Edvardu un Čārlzu no galvas līdz kājām aplēja ar karstu darvu, sajauktu ar pārļu pelniem, miesu dedzinošu skābi, un tad viņi izmētāja spalvas, kas pielipa pie degošās darvas.¹⁹

Dažus gadus vēlāk pravietis Džozefs Smits 46 gadus vecā Edvarda Pārtridža nāvi raksturoja ar šādiem vārdiem: „Viņš zaudēja savu dzīvību Misūri vajāšanu rezultātā, un viņš ir viens no tiem, ar kuru asinīm viņi ir aptraipījuši savas rokas.”²⁰ Edvards Pārtridžs atstāja plašas un taisnīgas paaudzes mantojumu.

Vairumam no mums nav vajadzības *mirt* Baznīcas dēļ, bet gan *dzīvot* tās labā. Daudziem dzīvot Kristum līdzīgu dzīvi liekas daudz sarežģītāk, kā atdot savu dzīvību. Es mācījos kara laikā, kad daudzi vīri bija spējīgi uz pašaieliedzību, varonību un cēlumu, nevērtējot savu dzīvību. Bet, kad karš bija beidzies un viņi pārnāca mājās, viņi nespēja valdīt pār ikdienas nastām un kļuva atkarīgi no tabakas, alkohola, narkotikām un netikumības, kas beigu beigās bija par iemeslu viņu bezcerīgajai dzīvei.

Kāds var teikt: „Es esmu vienkāršs cilvēks. Man nav stāvokļa vai pozīcijas. Es esmu jauns Baznīcas loceklis. Mani talanti un iespējas ir ierobežotas. Mani ziedojumi ir mazi.” Vai arī tie var teikt: „Es esmu pārāk vecs pārmaiņām. Es jau savu dzīvi esmu nodzīvojis. Kāpēc man būtu jāmēģina?” Nekad nav par vēlu mainīties. Sekošana nenāk no izcilām pozīcijām, pasaules, vai progresīvām mācībām. Jēzus sekotāji nāca no sabiedrības dažādiem slāņiem. Tomēr sekošana prasa no mums atmetēt ļaunus grēkus un pieņemt to, ko prezidents Spensers V. Kimbals nosauca par „piedošanas brīnumu”.²¹ Tas var notikt tikai caur grēku nožēlošanu, kas nozīmē, ka mēs atmetam grēkus un apņemamies katru dienu būt patiesības un pareizā sekotāji. Jēzus teica: „Kādiem vīriem jums jābūt? Patiesi, Es saku jums, tādiem kā Es.”²²

Daudzi domā, ka sekošanas cena ir pārāk dārga un pārāk smaga. Dažiem tas nozīmē atdot pārāk daudz. Bet tas krusts nav tik smags, kā varētu likties. Caur paklausību mēs iegūstam daudz lielāku spēku to nest.

„Nāciet pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi. Es jūs gribu atvieglināt.

Ņemiet uz sevis Manu jūgu, mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm.

Jo Mans jūgs ir patīkams un Mana nasta viegla.”²³

Sekošana kā mūsu patiesais mērķis rodas tad, kad mēs pilnīgi noteikti varam teikt, ka Viņa ceļš ir kļuvis par mūsu ceļu.

Sekošanas svētības ir pieejamas visiem, kuri ir gatavi maksāt šo cenu. Sekošana mūsu dzīvei rada mērķi, tā, ka mērķtiecīgi un noteikti ejam pa šo šauro jo šauro taku, kas ved mūs atpakaļ pie mūsu Debesu Tēva. Sekošana sniedz mums mierinājumu bēdu laikā, sirdsapziņas mieru, prieku kalpošanā, un tas viss palīdz mums būt līdzīgākiem Jēzum.

Caur sekošanu Glābējam mēs iegūstam zināšanas un ticību mūsu sirdī un prātā par Pēdējo Dienu Jēzus Kristus Baznīcas principiem un noteikumiem. Caur savu sekošanu mēs padziļinām savu apziņu par pravieša Džozefa Smita misiju, atjaunojot šos principus mūsdienās. Mēs priecājamies, ka priesterības atslēgas un tās vara ir atjaunota caur Baznīcas prezidentiem, sākot no pravieša Džozefa Smita līdz mūsu pašreizējam pravietim, prezidentam Gordonam B. Hinklijam.

Mēs esam pateicīgi, ka savā sekošanā Glābējam mēs varam izbaudīt Viņa apsolījumu par „mieru šajā pasaulē”²⁴ ar apmierinājumu, laimi un piepildījumu. Caur savu sekošanu mēs esam spējīgi saņemt garīgu stiprinājumu, kas mums ir nepieciešams, lai tiktu galā ar dzīves izaicinājumiem.

Viena no lielākajām dzīves un mūžības svētībām ir tikt uzskatītam par vienu no izvēlētajiem Tā Kunga Jēzus Kristus sekotājiem. Man ir dziļa liecība par šo patiesību, par ko es liecinu, Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Lūkas 5:1–11.
2. Skatīt Alma 39:9 vēre „b”.
3. Lūkas 9:23, uzsvērums pievienots.
4. Lūkas 14:27.
5. „I’m Trying to Be like Jesus,” *Children's Songbook*, 78–79.
6. Apustuļu darbi 10:38.
7. Skat. Mateja. 15:24; Jāņa 10:1–12.
8. Skat. Marka 1:40–42.

9. Mosijas 18:9.
10. Mosijas 18:9.
11. Marka 10:14.
12. M&D 103:27–28.
13. Apustuļu darbi 6:8.
14. Apustuļu darbi 7:55.
15. Apustuļu darbi 7:60.
16. Lūkas 23:34.
17. Skat. Rey L. Pratt, „A Latter-day Martyr,” *Improvement Era*, 1918. g. jūn., 720–26.
18. Skatīt M&D 124:19.
19. Skat. B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:333; Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia*, 4 sēj. (1901–36), 1:220.
20. *History of the Church*, 4:132.
21. Skat. *The Miracle of Forgiveness* (1969), 362.
22. 3. Nefijs 27:27.
23. Mateja 11:28–30.
24. M&D 59:23.